

ULLAL BLANC

JACK LONDON

Versió de Jesús Cortés • Il·lustracions de Beatriz Castro

A les muntanyes nevades del Canadà va néixer un gos llop que tenia uns ullals molt blancs. Per això el van anomenar Ullal Blanc. Era de pelatge gris. Quan era un cadell va aprendre a sobreviure als boscos salvatges, com feien tots els animals. Els més forts sempre es menjaven els més dèbils. L'Ullal Blanc devorava els pollets d'un niu de perdiu, un linx feia per caçar-lo a ell, mentre un falcó atrapava la mare dels pollets... Eren les lleis de la natura.

L'Ullal Blanc descobria l'instint caçador a mesura que creixia. Als boscos tot li resultava sorprenent. El sol, el riu Mackenzie, els arbres, els caus de feristeles on ficava el nas de manera imprudent... D'un en va haver de fugir per l'atac d'una mostela amagada.

Un dia, la curiositat que li despertava el riu el va fer baixar pel vessant de la muntanya sense pensar en els perills que l'envoltaven. Va relliscar, va caure a l'aigua i el corrent se'l va emportar mentre lluitava per no ofegar-se.

L'esforç el va salvar i, exhaust, va tornar a terra ferma a la vora d'un llac.

Va ser aleshores quan la vida, de manera inesperada, li va canviar per complet.

A la vora del llac hi havia indis d'una tribu que acampava a prop. L'Ullal Blanc, desconfiat, ensenyava les dents i grunyia. A un dels indis, que es deia Castor Gris, li va recordar el gos del seu germà i se'l va voler quedar.

–Com que tens els ullals molt blancs, t'anomenaré Ullal Blanc –va dir.

L'Ullal Blanc no va poder evitar que se l'emportés. I, durant molt de temps, al campament indi res va ser fàcil per al llop.

